Korsaren

Imod Socialdemokratiet — for Socialismen.

Dette Blad ejes af dem som skriver det.

Nr. 7

22de Marts 1907

Næste Nummer af Korsaren kommer paa Tirsdag Morgen. — Pris pr. Nr. 5 Øre. Avertissementer 15, 20, 25 Øre.

Ud- og Indbetalinger hver Fredag fra 4 til 5.

Bemærk: Korsaren faas i alle Kiosker samt paa Banegaardene.

Korsaren trykkes og ekspederes fra Nørrevold 78, Telefon 2088.

Redaktøren træffes daglig mellem 4 og 5.

Abonnement

I Provinsen

Abonnenter, som modtager Korsaren i Korsbaand, bedes indsende for ni Numre i Marts Maaned 45 Øre plus Porto 36 Øre, i alt 81 Øre, hvis de vil undgaa Standsning i Bladets Forsendelse.

Postanvisninger, Breve osv. til Korsaren, Nørrevold 78, København.

I Norge og Sverrig

Abonnenter bedes indsende for Marts Maaned 45 Øre plus Porto 45 Øre, i alt 90 Øre, hvis de vil undgaa Standsning i Bladets Forsendelse.

Postanvisninger osv. til Korsaren, Nørrevold 78, København.

Nye Abonnenter modtager alle de udkomne Numre.

Vi vil —

—o—

V

Slip Menneskene løs!

—

Det er ligegyldigt, om man definerer Friheden som noget der er begrænset af Hensynet til andre, — kun den fortjener Frihed, der respekterer andres Frihed —, eller man nægter dens absolute Eksistens; det vil altid staa fast, at Frihed er det modsatte af Tvang, at **hvor Autoriteten begynder, hører Friheden op.** Og økonomisk Frihed er kun én Form af Frihed. Opnaas kun den, staar der andet tilbage, Friheden til at tænke og til at udvikle sit eget Jeg, leve efter egne Indskydelser.

Der er noget af en Socialist, en Anarkist, i ethvert Menneske; thi i enhver Hjærne er der en lille Krog, som Ejermanden absolut forbeholder sig selv, hvor han ræsonnerer fuldkommen frit. Kun ved de fleste Mennesker ikke af det; **de tror ikke paa Friheden, paa sig selv, paa egne Tanker,** de tror paa andre og andres Tanker, der igen har samme Udspring. Saa snart et Menneske naar udenfor den lille Krog i Hjærnen, hvor han uden at ane det er sig selv, kommer han under Tvang, og dermed under Lidelser. Lykkelig er man kun, naar man er sig selv frit.

Men man kan gøre Offer af sin Frihed. Man kan ofre af den for andre. Friheden udelukker altsaa ikke, at det ene Individ faar Indflydelse over det andet; der bliver ved at bestaa en gensidig Paavirkning, som man gerne kan kalde Autoritet, men som ikke er det, naar man frivillig underkaster sig den. Og det gør man i et Samfund, hvor Frihed er den eneste Regulator, og hvor den Omstændighed, at der ikke findes to ens Mennesker, bevirker, at enhver vekselvis paavirker og paavirkes, giver og modtager, leder andre og ledes af andre, saaledes at det der tilsyneladende bliver Autoritet ikke er noget fast, men en evig Vekslen.

Socialismen, Anarkismen baserer da alt paa **Individet,** paa **den Enkelte.** Der er hverken Fremskridt eller Vækst i Lykke uden gennem det enkelte Individ.

Men ingen er fri, uden hvis alle omkring ham ogsaa er det. Friheden kan kun tænkes som noget **kollektivt.** Vi kommer her til et nyt Punkt i Socialismen, til Solidariteten. Fremtidens Samfund er baseret paa **Frihed** og paa **Solidaritet.**

Men kan Samfundet da bestaa, naar ingen tvinges til at arbejde?

Ja, det kan. Thi naar Stat, Regering, Privatejendom og Dogmemoral tilhobe landsforvises, bliver der endelig Plads for den mægtigste Kraft i Mennesket: **Selvopholdelsesdriften,** Trangen til at gøre det hensigtsmæssige, **det Gode.**

Selvopholdelsesdriften slæber nu paa Lænker fra hundrede Fordomme, den gaar i tusinde Tvangsanstalter. Familien, Skolen, Ægteskabet, Værkstedet, det offenlige Liv —, alt er anlagt paa Vold imod den Enkelte, ingen Ting er anlagt paa Individets frie Udfoldelse. Fra man er Barn til man er Død staar der Bud og Befalinger skrevne over hver Vej. Ingen tror mere paa, at der er saa meget godt i Mennesket, at det kan gaa efter sine egne Tilskyndelser.

Og dog er det Selvopholdelsesdriften, der har drevet alt. Frederik den Anden af Preussen sagde med nogen Ret, at al Civilisation stammer fra Maven. Anarkisten **Reclus** udtrykker det langt klarere:

„Tanken om Sult avler Tanken om Arbejde, og Hjærnen vil altid foreslaa den korteste og hurtigste Vej til Opnaaelsen af Føde; man kan tænke sig al Øvrighed ude af Verden, og dog vil intet Menneske dø af Sult, eller rettere: **da vil netop intet Menneske dø af Sult.**"

Derfor, **slip Menneskene løs!**

Tag enhver Lænke fra dem, lad dem kun beholde det oprindelige i dem selv: Du skal leve! Og Verden vil gaa et uhyre Skridt frem; thi borte er da Aarsagerne til det Onde, tilbage alene det der bestandig skabte ethvert Fremskridt: Driften i os til at vokse, være lykkelige.

— — Men atter lyder de tvangsarbejdende Ladegaardshjærners forgeligt fjollede Latter: Vi frie? Haha! Hvordan vil et socialistisk-anarkistisk Samfund kunne holde det uhyre Maskineri i Gang, som det maa overtage?

Vi skal svare paa det.

J. D.

(Fortsættes.)

Redaktør Borgbjærg

—o—

Næste Møde af Kontrahenterne i **Social-Demokraten** finder Sted den 4de April, og her vil det blive besluttet at udnævne **Borgbjærg** til Bladets Redaktør som ansvarhavende overfor Offenligheden. **Wiinblad** bliver staaende som Medredaktør med specielt Ansvar overfor Kontrahenterne.

Det er Wiinblad, der som klog General selv har iværksat dette Tilbagetog i Tide. Den officielle Grund er Alder og Overanstrængelse, men den virkelige er Misfornøjelsen med at Partiet under hans Ledelse er drevet saa jammerligt langt bort fra sin revolutionære Fortid og over i spidsborgerlig Rigsdagspolitik.

Denne Misfornøjelse vil for Resten ikke høre op med Valget af **Borgbjærg** til Social-Demokratens Leder; mange baade i og udenfor Kontrahentforsamlingen havde ønsket en anden. Men Wiinblads Tilhængere har sat igennem, at der ikke bliver noget Systemskifte. En ny Kok, men de samme Boller paa Suppen.

Reporter.

Før Valget — og efter

—o—

Hvis Kandidaterne, der er opstillede til Borgerrepræsentantvalget, skal holde alle de Løfter, som de afgiver paa Vælgermøderne i denne Tid, da vil Virkningen af disse Mænds Arbejde efter Valget forme sig som en mægtig social Bølge, der overskyller Københavns Kommune og alle dertil hørende Institutioner.

Og ikke alene vil denne Kæmpebølge rense hele vor By for al Slags gammelt bureaukratisk Mug; nej Reformerne, som disse nye Mænd vil gennemføre, vil blive af saa vidtrækkende Betydning for vort Samfund, at det nærmest faar Karakteren af en social Revolution. Det er Løfterne, som de tager sig ud før Valget.

Desværre viser Erfaringen os Gang paa Gang, at man ikke skal stole for sikkert paa det, der loves fra en Valgtribune. Thi saa snart Kandidaten er kommet ind i Borgerrepræsentationen, svinder Reformatoren, vi kendte før Valget, ind til at blive en temmelig smaatskaaren Partipolitiker. Det er som alle Idealerne og Energien forlader ham, i samme Øjeblik han tager Plads i Borgerrepræsentationens store magelige Bedstefarstol.

Har vi f. Eks. ikke set den forhenværende Radikaler, nuværende Borgmester **Marstrand** fare op i et hysterisk Anfald, fordi Folk krævede deres Gader bedre renholdte. Og Finansborgmester **Jensen,** forelægger han ikke et Regnskab, som selv de gamle Højremænd intet kan indvende mod?

Kuriøst er det ogsaa at se, hvor hurtigt den gamle Vejrhane **Social-Demokraten** retter sig efter Vindretningen. De Institutioner, som Bladet har angrebet i mangfoldige Aar, finder det nu aldeles uovertræffelige, endskønt Administrationen er den samme som i Ølgaards og salig Borups Dage. Her skal bare nævnes **J. P. Brockmanns** Artikel om Arbejdsforholdene paa vore Gasværker, som i Social-Demokratens Fremstilling var aldeles ideelle. Kun Arbejderne, der lever under disse Forhold, syntes ikke nær saa begejstrede for Tilstandene. Et andet Tilfælde taget af Bunken er Ladegaarden. Hvor ofte har Social-Demokraten ikke beskrevet den som et Sted, hvor Livet blev gjort de Stakler, som havnede her, aldeles uudholdeligt. Det var efter Bladets Mening let at forstaa, at Lemmerne overfaldt Opsynet for paa den Maade at blive overflyttet til Horsens Tugthus, hvor Tilværelsen var langt behageligere. Det var selvfølgelig før Demokratiet blev Flertal i Kommunalbestyrelsen, at saadanne Artikler fandt Optagelse. Nu blæser Vinden fra en anden Kant. Naar Social-Demokraten nu skildrer Forholdene paa Ladegaarden er det som rent paradisiske. Arbejdet paa dette Asyl er nu afpasset for de forskellige Lemmer, saa det kun bliver en behagelig Motion for at skaffe dem bedre Appetit til Maden, der nu er en Slags Massage-Middage.

Saadan kunde vi blive ved, men vi mener hermed tilstrækkeligt tydeligt at have antydet, hvorledes Demokratiet og dets Presse har forandret Signaler. Vi har vist Kandidaternes mangelfulde Evne til at holde det de lover, og vi tror ikke, at en **Ove Rode** danner nogen Undtagelse fra Regelen; han er vist ikke interesseret i, at Københavns Kommune bliver socialistisk. Hans Valg betyder nærmest — for at benytte et af Halvfjerdsernes berømte Slagord — „Tyndere The paa de samme Blade".

J. W.

Smed Bistrup

—o—

Under Sporvejsstrejken i Januar skete det, at en ung Mand Smed **Bistrup** kastede en Sten gennem Ruden til en Vogn, hvori der sad et Par Journalister. Straks efter løb Bistrup sin Vej og gemte sig ude paa Amager.

Han blev senere funden og ved Kriminalretten dømt til 8 Dages Vand og Brød. Og igen søgte han at løbe; han indgav nemlig Ansøgning til **Alberti** om Benaadning. Samtidig indstillede Social-Demokraten Smed Bistrup til en Hædersgave for modig Opførsel foran Fronten.

Det er muligt, at nævnte Blad virkelig er blevet en saadan Bangebuks, at det anser Smed Bistrup, der løb to Gange, for en særlig modig Mand. Bistrup er aabenbart god Socialdemokrat, og med en saadan Udholdenhed vil han nok ende som Rigsdagsmand eller Borgerrepræsentant, naar det næste store Terrænløb skal løbes. Men ellers kan Folk ikke godt have videre Beundring for ham.

I disse Dage har Bistrup faaet Afslag paa sin Ansøgning til Alberti og er begyndt paa Afsoningen af de 8 Dages Sult. Det er en raa Straf, — indrømmet. Men vi maa jo huske paa, at efter Social-Demokratens Sigende er det en Helt, der løber med den, saa det kommer han nok over ogsaa.

Ravachol.

Fra Europas Promenader

—o—

Paa Kaféerne omkring Madeleine-Kirken i Paris hænger de Gæster ud paa Gaden, tæt som mæt fede Spyfluer, der er dreven sammen efter Lugten af Kød, thi fra Trækruderne ned til Rummene under de store Restavrationer begynder der at staa en Dust af Mad. Af og til standser en Sulten — ikke en af de fede, blaa, glinsende, men en mager, slidden En — og føler sig for i den varme Kokkenlugt, som strømmer op under ham; men der er Gitter for Flueskabet, og saa brummer den magre stilfærdig videre; han sætter sig paa en ledig Stol, helst i Udkanten af en Fortovskafé, men Opvarteren jager ham væk med Servietten, og ud paa Gaden krydser han afsted mellem Vognene, ned imod Seinen og Deputeretkamret, under den samme beskedne Brummen, som drukner i den kraftige Støj fra alle de fede, blaa, glinsende, der hænger over Bordene og slikker Anisette, Kognak og Kuracao af fyldte Glas. Dér svinger han langt nede ud over Konkorde-Pladsen, hvor Kaféer og Restavrationer hører op … et Slag til Højre, et til Venstre … en lille flakkende sort Prik … borte!

At ikke Vognene knuste ham! Thi det er Visittid, og det vælter stygt forbi med rige Folk i brede Vogne. Hestene, store, skinnende Dyr, er stumprumpede efter Moden, og af samme Grund lader Tjeneren Armene hænge sladt ned, det bruges ikke mere at holde dem overkors, og Kusken sidder stiv og dresseret med Benene trukket tilbage under sig, for det er heller ikke moderne at sætte dem frem imod Forsmækken; alle fire, Heste, Kusk og Tjener, bærer Herskabets Liberimærke, som et Slags Hundehalsbaand, hvorpaa hver kender sine.

Saadanne fire og fire trækket forbi i endeløse Rækker med Læs af rige Mennesker. Det er utroligt, hvad Pariserboulevarden her foran Madeleine-Kirken mellem Kl. 3 og 6 kan opvise af Ekvipager, der køret Herskaber paa Visit eller paa den bekendte Promenadetur om Søerne i Boulogneskoven.

Naar man sidder og ser, er det som om Rigdommen var lagt i Ledninger over Jorden, og der pludselig blev lukket op for alle Haner, saa den løb forbi i tunge, krydsende Strømme. I mere end tre Timer er der ingen Standsning, og man siger sig selv: men hvor er dog alt det dyre Stads bleven af, det maa jo have fyldt Byen helt til Kanten af Voldene? I denne velsignede Stad maa der jo være Millionærer saa tykt, at man kunde brolægge alle Promenader med de Afdødes Hjærneskaller? Og det bliver ved at skomme forbi En i de samme tunge, rolige Strømme, der glider næsten lydløst uden om hverandre, Tjenerskab, Herskab, … Tjenerskab, Herskab, … mens Hestehovene slaar den samme tunge, rolige Takt i Gaden til Støjen fra Kaféerne, hvor Rigdommen fra Vognræk

ferne er styllet ind over og har afsat tætte Lag af summende Mennesker.

Man kommer i en behagelig Stemning som ved god Musik fra et vel indøvet Orkester, paa dyre Pladser …

* * *

Da stærer der nede fra den store aabne Plads et underligt Menneske ind i Vognrællen, afstikkende falst som en nøgen Djævel blandt Engle, der spiller paa Harpe. Alle Vegne, hvor han kommer løbende, vender man sig efter ham. Folk standser inde paa Fortovet, Herskabskuskene drejer Hestene til Siden, for han ser ud som om han vilde løbe lige paa …

Han løber efter Arbejde.

Saadan har han løbet lige fra Lyonerbanegaarden i en halv Time omkring en lukket Droske med Rejsegods ovenpaa. Han er gammel, vel en tresindstyve Aar, hans Klæder er Laser, hans Ansigt som en ond Aands, forbitret, pint til Forbitrelsen er bleven et forstenet hadefuldt Udtryk, der aldrig synes at skifte. Han er mager som sine tresindstyve onde Aar, og var ikke det stenhaarde Oldingeansigt under den graa, barhovede Isse, kunde man tro, at han var sløv, som han løber dér for at holde Skridt med Drosken, snart paa Siden af den, snart foran, saa et Stykke bagud, men altid som blind for Herskabsvognene rundt om ham, og kommer han et Øjeblik ind paa Fortovet, hvor Politivedtægten forbyder ham at løbe, viger Folk til Side som for en udbrudt Galejslave. Men han ser ingen Ting nær ved — bare én Ting langt borte: Arbejde!

Thi han er Manden, der løber efter Arbejde. Han møder ved Banegaarden, men ingen har Brug for ham; der er de autoriserede Dragere. Saa passer han en Droske med Kufferter op, og nu løber han! Han véd godt, at naar de kommer langt bort i Byen, har de heller ingen Brug for ham dér, men han løber alligevel efter Arbejdet, og naar de omsider naar Hotellet, slaas han for Arbejdet. Den gamle er ved Vogndøren forend Hoteltjenerne; han ved ogsaa, at han sér fæl ud og gør de Rejsende bange, men det faar ikke hjælpe, de skal vide, at dette er hans Arbejde, den lille Stump Arbejde som den store By har tilovers for ham hver Dag og knap det. Hotelportneren tager et Tag i Kufferten, men i et Nu er Gamlingen hvæsende ved hans Side — ikke røre Kufferten! Ikke røre min Kuffert. Men Droskekusken er den skikkeligste, thi Kuskene i Paris nedlader sig aldrig til at slaas om Rejsegodset, hverken med disse løbende Arbejdere eller med det uniformerede Hotelpersonale. Mellem disse er der derimod i Reglen en erklæret Krig, men Gamlingen her slipper ikke en Hank, ikke en Hatæske — sale bourgeois, Portnerhund, bider Du ad den Fattige! Og under alt dette skal der holdes en Haand i den rige Rejsende, for hvad forstaar han mere end de andre der nede paa Boulevarden?

Og det bliver saa i heldigste Tilfælde til et Brød, en Skive Ost og Vand fra Fontænen i Parkanlæget, hvor han sover, naar han er træt af at løbe efter Arbejde.

— Vognrækkerne har lukket sig efter ham, han er borte som en Hedning, der var kommet i kristent Selskab, som en skurrende Tone, som Rigdommens mørke Skygge, og Boulevarderne spiller igen Pengenes Symfoni i lange, kolige Salmerytmer, der behager Øret. Paa den brede Trappe op til Madeleine-Kirken standser en Prælat og ser mynding ud for sig, som dirigerede han et uhyre Orkester, der strækker sig mellem Kirken og Deputeretkamret langt borte. Der er Poesi over ham ogsaa, som han staar stolt dér, og hele Takten synes at følge hans Vink. I sin lange folderige Kjortel ligner han en Digterskikkelse, højt over Mængden. Men han rider Rigdommens fede Pegasus, den anden red Arbejdets magre. Men naar Vorherre og Arbejderne en Gang tager Spillet paa Ryggen, vil Poesi og Musik blive sat op for et helt nyt Orkester, — de store Byers Promenader vil ikke blive til at kende igen i Visittiden.

J. J.

Hans Jæger

om

Johannes Hansen

—o—

Den Artikel om Johannes Hansen, der stod i sidste Nummer af „Korsaren", har overrasket mig i høj Grad. Nu troede jeg i Hans Jæger at finde en Anarkist af den ægte uforsonlige Slags, og saa ser jeg til min Forbavselse, at han er et ganske skikkeligt og gudhengivent Menneske, der ligesom Jesus vender den højre Kind til, naar der er nogen, der langer ham en paa den venstre.

Johannes Hansen har i sit Blad gentagne Gange overfaldet Korsaren. Det samme gjorde han ved Skorpionen baade medens den gik, og længe efter at den var gaaet ind. Han er en Fjende af Anarkismen, fordi Anarkisterne endnu er for faa, til at det kan betale sig at være deres Ven; bliver de en Gang de mange, sadler han nok om; thi den Mands Mening er et med hans Pengepung. Alligevel gaar Jæger hen og skriver en lang Artikel til samme Mands Forherligelse — laver Korsaren om til en Reklameplakat for Middagsposten og dens Redaktør. Det synes mig virkelig at være fromt gjort, men absolut ikke anarkistisk.

Jeg er enig med Jæger i, at Johannes Hansen skriver godt i Forhold til, hvad der bydes i de fleste andre tossede Blade. Men den ovenud Begejstring, som Jæger nærer for samme Mands Produkter, synes mig i høj Grad overdreven. Man maa jo tage i Betragtning, at Manden kun lægger Vægt paa Stilen — paa Rytmen og de kolike Vendinger, uden at tage Hensyn til Indholdet. Ser man hans Artikler efter, er det Modsigelse paa Modsigelse, ikke alene fra Dag til Dag, men ofte endog i samme Artikel. Og man behøver næppe at være overdreven skarpsindig for at se, at Manden som Regel er aldeles ukendt med det Emne, han skriver om. Paa den Maade er det ikke vanskeligt at faa den elegante Stil; de, der tænker overfladisk, er jo som oftest langt mere mundrappe end de, der tænker dybt, og J. H.s Artikler er vist kun for dem, der vil have kønne Ord, ikke for dem, der vil have Tanker.

Hvad der mest forundrer mig ved Jægers Artikel er det, at han virkelig nærer Haab om at omvende Johannes Hansen til Anarkismen. Og han bygger sit Haab paa, at samme Mand i sin Avis er kommet med en Bemærkning om, at han kæmper for det samme som vi. Herregud, kære Jæger, kan De da ikke begribe, at det hele kun var en Frase — en af den Slags Vendinger, Avisjøderne benytter hver eneste Dag, for, overfor godtroende Læsere, at give det Udseende af Radikalisme. Dum maatte Manden da ogsaa være, om han vilde være med til at undergrave det Slot, han selv bor i. Vi andre, som kun bor i Hytterne, er det en anden Sag med; vi har intet at miste, alt at vinde.

Hvad der ogsaa forundrer mig er det lille „Gud give", der er indflettet i Artiklen. Jeg tror, at om vi skal vente, til „Gud" giver os noget, saa faar vi vente længe. Og at haabe paa, at han skulde give J. H. mere Ærlighed, er vist temmelig trøstesløst. Nej, vi Anarkister maa vist nøjes med at stole paa os selv, og derfor bør vi ikke, naar vi modtager Spark, svare igen med at kysse Foden, men med at sparke dobbelt igen. Thi ganske vist er det Freden, vi tilstræber; men vi naar den kun gennem bitter Kamp, og saa længe vi slaas, maa Parolen være: „Øje for Øje og Tand for Tand", ikke alene overfor Magthaverne, men ogsaa overfor Pressens Kræmmersjæle.

Thi Næstekærligheden er køn, men forbandet upraktisk.

Sophus Rasmussen.

Rigsdags-Komedie

—o—

London, 21. Marts (R. B.) Underhusets Møde vedvarede endnu Kl. 12 i Middags; det havde varet i 21 Timer, og der var ingen Udsigt til Afslutning foreløbig, da Regeringen ønsker, at Specialdebatten angaaende Forslaget om Disciplinen i Hæren skal bringes til Ende.

Grunden til, at Mødet trækker saa længe ud, er Oppositionens Ærgrelse over, at Regeringen i Aftes Kl. 11 foreslog at fortsætte Debatten om Finanslovforslaget og Lovforslaget om Disciplinen i Hæren. Kl. 2 i Nat vedtoges Finanslovforslaget ved 3. Behandling, og siden da har Oppositionen ved Anvendelse af alle parlamentariske Midler drevet Obstruktion for at hindre Vedtagelsen af Lovforslaget om Disciplinen i Hæren.

Dette Lovforslag, der indbringes hvert Aar, frembyder i og for sig intet Konfliktstof, men benyttes ofte af Oppositionen som Paaskud til at drive Obstruktion.

Ligene

—o—

Det har al Tid været en Gaade for de klogtige, hvad den berømte Digter mente med sine uhyggelige Ord om Liget i Lasten. For os, der sejler i de sociale Farvande, har det aldrig været dunkelt. Vi, der ikke har ét, men adskillige Lig dimlende i hver Krog af Skuden, vi behøver kun at dreje os efter Stanken for at erkende dens Ophav.

Ligene i Lasten, ærede Medborgere, det er alle dem, der en Gang var unge og svor til den hellige Sag. Nu er de gamle og sværger til Allemands Guder, Vommen og den honnette Ambition. Ligene i Lasten, det er alle dem, der en Gang satte Skuldren til Fremtidens tunge Kærre. Nu ligger de som grove Stene for dens Hjul. Ligene i Lasten, det er alle dem, der en Gang ofrede af sit Liv til det ulønsomme Ideal. Nu oprejser de Altre til Indtægt for deres egen Pung. Ligene i Lasten, det er med et Ord alle dem, der begyndte som Arbejdere af ærlig Overbevisning. Nu er de endt som Førere af ingensomhelst Overbevisning.

Vi ved det, vi ved det! Det er Forvandlingens ubønhørlige Lov. Det er det fysiske Forløb af Livsprocessen. Hjærnens organiske Udtørren, Skrumpen ind, Forvandlingen af Menneske til mimrende Jeg.

Vi har ingen Illusioner, ingen! Men vi har en endnu ubedærvet Hjærne, og vi agter at rase saa længe der er givet os Tid. Der vokser Hundreder af unge op imellem os, der begynder med at blive gamle. Vi vil ikke lade os snyde for Begyndelsen. Skal det være, saa vil vi ogsaa gøre Rundrejsen med, helt om. Ti Aar er der givet os foreløbig, ti Aar omkring de tyve. Det er en ubegrænset Tid. Den er til at bringe os selv i et ærligt og uforfalsket Forhold til Tilværelsen i. Lad os bruge den. Uden alle Hensyn. Og lad saa Naturen, den store Despot, faa, hvad dens er, og hvad den dog en Gang tager.

Vi har ingen Ting at tabe nu, uden Ligevægten til vort bedre Jeg. Den Magt, der til sin Tid, ved den store Termins Udløb, annulerer vore Fremtidsveksler og lægger vore Idealer i Grus, sørger ogsaa med det samme for Udkommet. Det er en bekendt Sag. Har vi ikke vore egne døde til Vidne? Ligene. De har det godt nu. Ingen Bekymringer af nogen Art. Saadan skal vi ogsaa slumre ind — i vor egen Stank. Saadan skal vi ogsaa flyde omkring og opløses og blive til ét med Dyndet, vi en Gang prøvede paa at gro op af og ud af.

Med mindre Kammerater, vi lemper de Lig over Bord?

Alf Ingebrekt.

Næste Nummer

af

Korsaren

udkommer

Tirsdag Morgen.

Tak for sidst

—o—

I sidste Nummer af Ny Tid skriver de dømte Antimilitarister blandt Ungsocialisterne en ironisk Tak til Autoriteterne. Det hedder deri:

„Vi kan ikke med Ord tolke den Glæde, der i Øjeblikket besjæler os, i Særdeleshed naar vi tænker paa, hvad vi er dømt for. Vi har blandt den militære Ungdom uddelt et Blad, der mindede de Unge om det femte Bud: „Du maa ikke slaa ihjel", derfor er vi dømt.

Denne Dom vil vække ublandet Glæde hos det brede Folk; thi nu kan der ikke mere være Tvivl om, at Alberti vil anlægge Sag mod hele den danske Præstestand, der hver Dag gør sig skyldig i den samme Forbrydelse, som vi kun har begaaet en Gang, og efter vor Doms Størrelse vil alle Danmarks Præster sikkert ende deres Liv i Tugthuset. Hvilken Velsignelse for Folket og Fredssagen om denne Yngel af Sjælsfordærvere kunde blive uskadeliggjort for Ungdommen og Fremtiden. Vi sender paa Forhaand Hr. Justitsministeren vor varmeste Tak og al Lykke i Kampen mod Kristendommens ophøjede Løgnagtigheder.

Thi enten lyver Kristendommen paa dette Omraade eller ogsaa er den afsagte Dom en Klassedom. Og det sidste er vel utænkeligt.

Vi skrev endvidere i det Blad, vi er dømt for, at enhver har Ansvaret for den Handling, han begaar, og at de Unge ikke burde lystre den, der opfordrede dem til at myrde andre Mennesker, da dette er en Forbrydelse mod selve Livet og at det er Mord, hvad enten det sker i Vor Herre Jesu Kristi, eller i den danske Stats Navn. Denne Tale stempler Kriminalretten som Opfordring til Oprør. Som virkelige Unge, der gerne vil lære noget, lytter vi andægtig efter, hvad de ærværdige Dommere siger i deres Indlæg. De taler ikke Ungdommens direkte Sprog; men af deres Dom kan den danske Ungdom lære, at den gerne maa røve og myrde, saa meget den lyster, og helst opfordre andre til at gøre det samme. Staten vil belønne den med Guld og Ære, der har de fleste Mord paa Samvittigheden. Dette er Rets opfattelse i 1907."

Mikkel Christensen bringer en speciel Tak paa Vers:

Forbandet er I,
som byder os Straf,
fordi vi trodser
en tankt*) Paragraf,
— forbandet, fordi
I egentlig er
de største Tosser
i Tossernes Hær

At I tør vove
at kæmpe imod
Naturens Love,
er langtfra dristigt,
derimod dumt.

— — —

Kampen om lige
Ret for os alle
kræver, som Krige
gør i Almindelighed,
mange maa falde.

Men i Kamp mod det gamle,
født af det ny,
der er født af det gamle,
er Sejren unægtelig
sikkert det ny.

Forbandelsen staar
da med glødende Skrift,
skrevet paa alt,
som er gammelt og stivt.
Og I, ja I gaar
som Oldinger under
i Kampen, der gjaldt
at faa vakt det der blunder.

Man har som bekendt altid 24 Timer til at forbande sine Dommere i. Saa kommer „Dagen og Daaben".

*) En af Dommerne har erklæret, at der i Loven ikke fandtes nogen §, hvorefter de kunde dømmes.

S. D.

og

Generalstrejken

—o—

En af de Ting, de danske Arbejdere altid bliver holdte i Uvidenhed om, er Generalstrejken. At den er Fagforeningsbevægelsens Konsekvens, saadan som vi skrev i „Vi vil —"-Artiklerne i Korsarens Nr. 5, maa disse store Pattebørn ikke faa noget at vide om; de skal sutte væl paa gamle Wiinblads fortyggede Bourgeoissocialisme.

Social-Demokraten har derfor fortiet, at i Frankrig vedtog de forenede socialistiske Arbejderpartier nylig paa en Kongres i Limoges at give Generalstrejken deres fulde Tilslutning. Selv Rigsdagsjobberen Jaures blev nødt til at følge med over i den revolutionære Betragtning, at de smaa Lønkampe er er en Marsch paa Stedet; han sagde:

„Jeg ser med Glæde, hvordan Fagforeningerne med den for den franske Folkerace særegne Logik gaar fra den isolerede Strejke over til Generalstrejken, der ikke er knyttet til en enkelt Dags Lønkamp, men er hele Arbejderklassens Maal. Jeg ser, hvordan Arbejdets Blok mere og mere forvandles til Arbejdsvægringens Blok. Kapitalistklassens blotte Frygt for denne Fare kan blive et af Midlerne til social Omvæltning".

I en Resolution, som ogsaa Jaures billigede, siges der, at Arbejderklassen kun kan gennemføre sin Frigørelse ved at drive Fagforeningerne fremad lige til en Generalstrejke med socialistisk Organisation og Produktion for Øje.

Det er altsaa noget andet, de franske Arbejdere vil, end vi med vores evige Valgfedteri. Men for Himlens Skyld, tal ikke højt om det; for hvis vore Arbejdere kom til at tænke saa revolutionært, kunde vi risikere, at Porcellænet gik rent i Smadder i Farimagsgade og Fredericiagade. Og sikken en Ulykke, om den danske Arbejderbevægelse skulde komme bort fra sit gamle sociale Forretningsmotto: Her klinkes og sammenbrændes, ærbødigst P. Knudsen.

Korsar.

Kvinden

og

Valgretten

—o—

Ovre i England gaar det muntert til for Tiden. Bourgeoisiets Frøkner og Fruer vil have Stemmeret til Parlamentet, ligesom de har det til Kommunalbestyrelsen; Mændene, der i Følge Traditionen er Kvindens Overhoved, vil ikke føje dem heri, og saa hævner de sig ved at lave Bal i Gaden.

For nogen Tid siden forsøgte de sig med at storme Parlamentet, og Politiet maatte skride ind og fjerne dem med Magt. Men dermed opgav de ikke Ævret, tværtimod, de har siden holdt en Mængde store Demonstrationsmøder, og nu forleden Dag drog de i samlet Trop gennem Londons Gader, straalede og skreg og slog Butiksruderne ud, sang „revolutionære" Slagsange og forsøgte at kradse Øjnene ud paa Panserne, naar de vilde forhindre dem i at lave Fest.

Vi tror ikke paa Parlamentarismen som samfundsomdannende Element; det har vist sig, at Politikerne kun benytter deres Mandater til at fremme deres personlige Interesser, og at det hele Arbejde gaar op i Kulisseintriger og Valgflæskreformer. Og vi tror heller ikke, det vil blive stort anderledes, om Kvinderne faar Valgret og Valgbarhed; men ikke desmindre kan vi ikke undlade at nære Beundring for disse Kvinder, der saa modigt stiller sig i Breschen for deres Køns Emancipation og trodser Politiet og Fængsler og gamle sure Fordomme om, at Kvinden skal blive ved sin Vugge og sin Gryde og lade Manden være ene om det politiske Kandestøberi og om at lave „Sjov", naar det trænges dertil.

Naturligvis kan man just ikke sige, at det er kvindeligt, saaledes som de tager fat derovre, i al Fald ikke efter, hvad man hidtil har forstaaet ved dette Ord. Men netop fordi det afviger saa stærkt fra det traditionelle, netop derfor betragter vi det som djærvt og kækt. Naar Pendulet længe har været holdt op til den ene Side, og man saa pludselig giver slip derpaa, falder det jo aldrig til Ro med det samme, men svinger tværtimod stærkt over til den anden Side, og først efter talrige Svingninger finder det sin Hvilestilling. Saaledes ogsaa med Kvin-

den. I Aartusinder har hun været holdt nede af Manden; som ung har hun maattet gøre Tjeneste som Haremsdame for ham, og naar hun blev ældre, og Forgyldningen gik af, blev hun hans Trældyr. Saaledes var det gennem hele Oldtiden og Middelalderen og er det jo for en stor Del endnu — ikke alene hos de orientalske Folk og hos Naturfolkene; men ogsaa hos os, med vor høje Kultur. Intet Under derfor, at hun, nu da hun er begyndt at vaagne til Bevidsthed om sit eget sociale Værd, iver for at faa Del i det, Mændene hidtil har ment at have Eneret paa, uden nærmere at gøre sig klart, om det ogsaa er noget, der har Værdi. Og heller intet Under, at hun, i sin Iver for at naa dette, viser Egenskaber, der har lige saa lidt med den ideelle Kvinde at gøre som dem, hun tidligere søgte at glimre ved.

At Kvinderne vil sejre tilsidst og inden ret længe, derom kan der næppe være Tvivl; Kvinden har Energi og Mod — langt mere end Manden, det har hun vist baade under Pariserkommunen og den russiske Nihilisme. Men heller ikke tror vi, der er nogen Tvivl om, at hun snart vil naa til Erkendelse af, at Parlamentarismen ikke er det, hun drømte om, da hun saa den paa Afstand, og at det er andre Kræfter, der skal virke i den store Omdannelsesproces. Og med den praktiske Sans, der kendetegner Kvinden frem for Manden, vil hun uden Tvivl ikke være sen til at bryde med dette Princip og vie sine Kræfter til et Arbejde, der har virkelig revolutionær Betydning.

Her i vort eget lille flade og blide Land kender vi jo ikke stort til Bestræbelser som den, vi nu ser i England. Den danske Kvinde er et tamt og fredsommeligt Væsen, der ydmygt underkaster sig Bibelens Forskrift: „I Kvinder, værer Eders Mænd underdanige." Uden at mukke finder hun sig i sin tilbagetrukne og betydningsløse Stilling, og hvis nogen vil tale til hende om Politik eller Samfundsspørgsmaal, vil hun blot ryste paa Hovedet og sige: „Det forstaar jeg mig ikke paa, og jeg bryder mig heller ikke om at forstaa det." Alle hendes Interesser gaar, naar hun er ung, op i Erotik og Pynt og, naar hun bliver ældre, i Sladder og Mad; og hun finder det uden Tvivl „rædsomt", som de engelske Kvinder bærer sig ad.

Desværre er der jo ogsaa mange Mænd, der finder dette — Folk, der foretrækker den pjattede og uforstandige Gaas frem for den selvstændige, tænkende Kvinde. Vi holder nu paa den sidste, og selv om der vil komme en Overgangsperiode, hvor det svage Køn her hjemme, ligesom de nu gør i England, vil rende Gaderne rundt, skrigende og skraalende som en Flok vilde Furier, saa foretrækker vi dog dette, fremfor at blive ved i den gamle Gænge. Thi vi ved, at det kun er en forbigaaende Periode, hvor Hundyret ombannes til Kvinden.

Derfor, højstærede Madammer og Frøkner og Fruer, stil bare Krav om Valgret ogsaa herhjemme, lav Fest i Gaden og storm Rigsdagen ligesom ovre i England; thi derved vil der blive Mulighed for at faa vakt Jer op af den lange Søvn og faa Jer til at forstaa Samfundet og deltage i den store Genfødelsesproces.

S. R.

Forsvunden — funden

—o—

For omtrent to Aar siden forsvandt en Kone i Nærheden af Versailles, og ingen vidste, hvad der var blevet af hende.

For nogle Dage siden hørte et Par Skovopsynsmænd en sukkende Lyd fra en Bunke Kvas, og ved Eftersyn saa man Hovedet af en gammel Kvinde stikke frem af Kvistene. Hun fandtes begravet i en Hule med en lille Aabning, og det var med Besvær, at man fik trukket hende frem.

Hun var i den forfærdeligste Tilstand, lignede et Skelet, og det er oplyst, at hun har levet i atten Maaneder i Hulen. En Mand bragte hende af til noget at spise, og naar han gik sin Vej, dækkede han Hulen til med Kvas.

Konen, der er tresindstyve Aar gammel, bragtes paa Hospitalet. Den omtalte Mand, der er Kludesamler, er bleven anholdt.

Opfinder - Krig

—o—

Kristiania, 21. Marts. (Ritz. Bur.) I Anledning af det fra Goteborg udsendte Telegram om en Opfindelse, der skal revolutionere Aluminiumsindustrien ved at anvende Blaaler som Raamateriale, meddeler „Norsk Telegrambureau", at den norske Ingeniør Alf. Sinding-Larsen allerede i November Maaned i Fjor har indgivet Ansøgning om Patent herpaa og saaledes er Indehaver af Prioriteten til Verdenspatentet.

Sinding-Larsen har i længere Tid staaet i Underhandlinger om Udnyttelse af Metoden med et udenlandsk Selskab, hvis Repræsentant i Slutningen af denne Maaned ankommer til Kristiania for at forhandle nærmere om Kontrakten.

Det er den gamle Historie, — naar Menneskene har gjort en Opfindelse, slaas Pengene om den. Den fælles Nytte, alle kunde have af den, kommer langt bagefter.

Dagbogen

—o—

Medalje-Frederik

er død, men hans Slægt lever. Ritzaus Bureau meddeler, at Violinvirtuosen Burmester er bleven Ridder af Dannebrog, og Lægen Professor Rovsing har faaet Medaljen for Druknendes Redning.

Mønt

Bestyrelsen for Københavns Telefonselskab foreslaar 0 pCt. i Udbytte for sidste Regnskabsaar. Men en Del Udbytte er naturligvis posteret om i Regnskabet paa mindre iøjnefaldende Steder.

Udenvælts

—o—

Dame-Krigen

London, 21. Marts. (Ritz. Bur.) Antallet af Kvinder, som i Gaar arresteredes af Politiet under Demonstrationerne foran Parlamentsbygningen, beløber sig til 76.

Bilskade

Paris, 21. Marts. (Ritz. Bur.) Civilretten i Caen har dømt Greve de Noailles, hvis Automobil havde ihjelkørt Oberstløjtnant Croizot, til at betale Croizots Efterladte en Skadeserstatning paa 200,000 Frcs.

Naar en Oberstløjtnant staar i den Pris, hvor meget kunde man saa have faaet for en ihjelkørt Menig?

Foraarstøjet

Hamburg, 21. Marts. (Ritz. Bur.) I 64 Forretninger strejker nu ialt 950 Skræddersvende.

Svindel

San Francisco, 21. Marts. (Ritz. Bur.) Der er fra det Offentliges Side blevet rejst Anklage mod flere kommunale Embedsmænd for Delagtighed i den Underslæbsaffære, hvori ogsaa den tidligere Borgmester er impliceret. Blandt de Anklagede er den ledende Politiker Abraham Ruef, som beskyldes for at have bestukket Kommunalbestyrelsen til at bortgive en Række Koncessioner til Sporvejs-, Telefon- og Gasselskaberne.

Den offentlige Anklager paastaar, at man endnu kun staar ved Begyndelsen til Afsløringen af en Korruptions-Skandale, i hvilken flere Millionærer og andre Borgere er implicerede.

Hemmeligheden ved at leve

En Komedie
af
Jean Richepin.

—o—

Personerne:
Doktor Faust.
Mikkel, Tjener.
Rosen.
Vinen.

1ste Scene.

Doktor Faust: Naa, endelig faar jeg da en Tjener, som jeg har ønsket mig ham: et Kreatur, der nøjes med at slide for mig, og som ikke tænker det mindste paa at blive min Elev. Der er ikke noget mere nederdrægtigt end en nysgærrig Lærling, som altid skal spørge. Saadan En har kun sin egen Belæring i Hovedet, og han spørger i Tide og Utide: Hvorfor? Ved jeg maaske selv hvorfor, I Dumrianer? Det er jo netop det, som jeg søger. Og for at vedligeholde min Anseelse er jeg nødt til at lave Teorier, som jeg ikke selv tror paa. Men med den skikkelige Mikkel skal jeg nok komme ud af det. Et komplet Fæ har de garanteret mig ham, en Dumrian, som er lykkelig ved sin Dumhed. Det bliver prægtigt. Blot de ikke har narret mig. — Naa der er han jo. Sandt at sige ser han ikke videre droven ud. Han er da heldigvis ærlig nok.

2den Scene.

Doktor Faust og Mikkel.

Mikkel: Det skulde vel ikke være Hr. Doktor Fuks?

Faust: Jo, det er mig, min gode Ven. (Afsides: Han kan ikke en Gang udtale mit Navn; det glæder mig.) Du kommer for at tiltræde din Kondition?

Mikkel: Det er lige hvad jeg gør.

Faust: Og du hedder Mikkel?

Mikkel: Li'som jeg hedder det, saa hedder jeg det ikke, og saa hedder jeg det dog alligevel.

Faust: Du kan vel hverken læse eller skrive?

Mikkel: Ikke et Bogstav, hverken den store eller den lille Tabel, ikke et Muk. Det er det hele.

Faust: Det er brillant.

Mikkel: Det er ogsaa min Mening.

Faust: Hvad? Er det ogsaa din Mening?

Mikkel: Hvis jeg kunde læse og skrive, saa kunde jeg noget, og jeg siger jo, at jeg ikke kan et Muk.

Faust: Du har Ret, jeg spurgte dumt.

Mikkel: Det er nok, hvad De gjorde.

Faust: Men siden Du ikke kan noget, saa sætter Du maaske Pris paa at lære noget?

Mikkel: Hvad for noget, Herre?

Faust: Mere end Du véd nu.

Mikkel: Jeg véd alt, hvad jeg behøver.

Faust: Du er lykkelig, Du!

Mikkel: Det skulde jeg mene.

Faust: Hør, der er nogen der banker! Du kan altsaa begynde din Tjeneste med at gaa ud og spørge, hvem det er. Husk paa, at Du ikke maa lade Folk komme ind uden først at sige mig, hvem de er, og hvad de vil. Har Du forstaaet det?

Mikkel: Naturlig! Jeg ligger lidt paa dem og føler dem paa Tænderne. For jeg maa sige Dem, Hr. Fusk, at vel stikker jeg ikke dybt, men hvad det angaar at bruge Øjne og Øren, saa kan De melde Dem. Ha, ha, ha! (Han gaar grinende ud).

3dje Scene.

Faust (alene): Det er en hyggelig Idiot. Jeg tror, at jeg har havt Held med mig denne Gang. Naa, jeg har for Resten for ladet mig putte Blaar i Øjnene. Det er ikke saa vanskeligt at spille dum, især overfor mig, som i Grunden er saa naiv. Lad os tage os i Agt alligevel!

4de Scene.

Mikkel (kommer tilbage): Herre, der er en Herre og en Dame, som siger saadan, at de bringer Dem Livets Hemmelighed.

Faust: Aha! Livets Hemmelighed! Jeg skulde mene, jeg kender den gamle Vittighed. Naar de ikke kommer for at spørge mig om Livets Hemmelighed, saa kommer de for at lære mig den. Enten er de Humbugmagere eller de er Gale — saadan som jeg selv. Hvordan ser de ud, den Herre og Dame?

Mikkel: Rigtig pænt, Herre.

Faust: Kan Du gøre mig et Portræt af de Folk?

Mikkel: I stort eller lille Format?

Faust: Lille, bare med et Par Ord.

Mikkel: Han ligner en Sol, der gaar ned, og hun ligner en Sol, der gaar op.

Faust: Det forstaar jeg ikke.

Mikkel: Det kommer maaske af, at De aldrig rigtig har set hverken paa ... ene eller den anden, Morgen og Aften.

Faust: Aa, jeg har læst saa mange Beskrivelser.

Mikkel: Ja jeg tror nu som saa, Herre, at hvad man læser og hvad man ser, det er to Ting.

Faust: Lad mig være fri for dine Aandrigheder og sig mig blot, hvordan de ellers ser ud.

Mikkel: De lugter godt begge to.

Faust: Lugter? Af hvad?

Mikkel: Han lugter af Vin og hun lugter af Roser, som man for Resten kan gætte sig til af deres Navne.

Faust: Hvad hedder de da?

Mikkel: Hr. Vin og Fru Rose.

Faust: Hvordan, siger Du?

Mikkel: Jeg siger: Hr. Vin og Fru Rose.

Faust: Jamen Du vil vel ikke paastaa, at den Herre og Dame er Vinen og Rosen i egen Person?

Mikkel: Jeg paastaar ikke noget, Herre. De er hvad de er, og mere gi'r jeg dem ikke ud for at være. Det er simpelt hen Hr. Vin og Fru Rose, som lader sig melde, Herre: er det saa underligt?

Faust: Ja sandelig!

Mikkel: Ikke for mig, allenfals. Skal jeg lade dem komme ind, for at De kan se, at jeg ikke lyver?

Faust: Ja, lad dem komme ind.

5te Scene.

Faust (alene): Hvad Djævelskab har den gamle Mefistofeles nu fundet paa igen! Det Kneb er Pokkers forslidt. Naa, han gør hvad han kan, Stakkel.

6te Scene.

Mikkel (melder): Hr. Vin og Fru Rose!

Faust: Det glæder mig at hilse paa Dem. Jeg gratulerer det opfindsomme Hoved, som saa snildt har sendt Dem til mig.

Vinen: Der er ingen, der har sendt os, Hr. Dokter, ingen forsikrer jeg.

Rosen: Ingen, Hr. Faust, jeg sværger det.

Faust: Hvad? Er det ikke Mefistofeles, den Onde?

Mikkel: Nej, siden det er mig, der har lukket dem ind.

Faust: Hold Mund, Fæhoved.

Vinen: Den Mand er intet Fæ, thi han hilste paa mig som paa en Konge.

Rosen: Og mig fandt han smuk.

Mikkel: Guds Død og hellige Pine, det er da ligefrem!

Faust: Selv om den Slubbert og Fraadser lader sig narre af Satans Blændværk . . . .

---

7)

De Vilde og Skibspræsten

Af Diderot

—o—

B: Det er en Løgn, der bestaar i at foregive en Lidenskab, som man ikke føler, og love en Begunstigelse, som man dog ikke giver. Den koketterende Han gør Nar af Hunnen. Den kokettерende Hun gør Nar af Hannen. Det er et falsk Spil, der undertiden volder de sørgeligste Ulykker, et taabeligt Kneb, for hvilket baade Bedrageren og den Bedragne straffes med Tabet af de kosteligste Øjeblikke i deres Liv.

A: Altsaa er Koketteriet efter din Mening ikke naturligt.

B: Jeg vil just ikke paastaa det.

A: Og Bestandigheden?

B: Jeg kan ikke sige noget bedre om den end det, Oru sagde til Skibspræsten. En stakkels Indbildning hos to unge Mennesker, der ikke kender sig selv ret, men hvem et Øjebliks Ophidselse gør blinde for Ustadigheden i alt hvad der omgiver dem.

A: Men nu Troskaben, den sjeldne Fugl?

B: Hos os er den næsten altid skikkelige Mænds og Kvinders Stædighed og Selvplageri, paa Otaiti er den en ren Umulighed.

A: Og Skinsygen?

B: Et fattigt og gerrigt Dyrs Lidenskab og Angst for at gaa glip af noget; en ubillig Følelse; en Følge af vore gale Sæder og af Ejendomsrettens Udstrækning til at gælde ogsaa overfor et følende, tænkende, villende og frit Væsen.

A: Altsaa mener Du, at Skinsygen ikke er naturlig?

B: Heller ikke det vil jeg paastaa. Laster og Dyder, alt findes i lige Grad i Naturen.

A: Blufærdigheden?

B: Du faar mig til at holde en hel Forelæsning over Galanteriets Moral. Mennesket vil hverken forstyrres eller afbrydes i sine Nydelser. Kærlighedsnydelsen følges af en øjeblikkelig Mathed, der let kunde bringe ham i Hænderne paa hans Fjende. Det er det eneste naturlige der oprindelig kan have været i Blufærdigheden. Resten er Institution. Skibspræsten fortæller et andet Sted, som jeg endnu ikke har læst højt for dig, at Otaitieren ikke rødmer over de ufrivillige Muskelbevægelser, der fremkaldes paa ham ved Berøringen med hans Hustru, ved Synet af hans Døtre, og at disse undertiden ser paa det med en vis Deltagelse, men aldrig med Forlegenhed. Saasnart derimod Kvinden blev Mandens Ejendom, og den stjaalne Nyden en Pige betragtet som et Tyveri, opstod Udtrykkene Blufærdighed, Ærbarhed, Velanstændighed, Dyder og Laster, kort sagt, indbildte Skranker mellem de to Køn, der forhindrede dem i at opfordre hverandre til at bryde de Love, som man havde lagt paa dem, og som ofte gjorde den modsatte Virkning ved at ophidse Indbildningskraften og pirre Attraaen. Naar jeg ser vore Slotte gemte bag Træer, eller en Brystlinning skjule og dog vise en Del af en Kvindes Barm, da forekommer det mig, at jeg skimter en hemmelig Sti gennem Skoven, og at jeg hører en hemmelig Kalden tilbage til tidligere Tiders frie Kønsomgang. Otaitieren vilde sige til os: „Hvorfor skjuler Du dig? Hvad skammer Du dig over? Gør Du det onde, naar Du giver efter for Naturens skønneste Indskydelse? Mand, træd frit frem, hvis Du lyster hende. Kvinde, tag imod ham med samme Frimodighed, hvis han behager dig".

A: Bliv ikke ivrig. For selv om vi begynder som civiliserede Mennesker, er det dog almindeligt, at vi ender som Otaitiere.

B: Ja, det er sandt; paa disse vedtagne Omsvøb spilder en dannet Mand sit halve Liv.

A: Indrømmet; men hvad gør ogsaa det, naar den skadelige Fart i Udviklingen, som Du havde saa meget imod før, blot derved standses i samme Forhold? Hvis man spurgte en af vore Dages Filosofer, hvorfor Mændene gør Kur til Kvinderne, og ikke Kvinderne til Mændene, saa vilde han svare, at det er naturligt, at den Part bønfaldes, der stadig kan tilstaa den bedende Part noget.

B: Den Forklaring har altid forekommet mig bedre opfunden end egenlig solid. Den, om Du vil, uanstændige Natur driver uvilkaarlig det ene Køn mod det andet; og i et tænkt Samfund, hvor Mennesket er dyrisk og vildt, men som maaske ikke eksisterer noget Sted ... ...

A: Ikke en Gang paa Otaiti?

B: Nej! ... der vil Ventetiden mellem en Mand og en Kvinde blive afbrudt af den mest forelskede. Hvis de venter, flygter, forfølger, undgaar, angriber hinanden, da kommer det af, at Lidenskaben ikke gør samme Fremskridt hos dem og ikke rører sig med den samme Styrke. Deraf kommer det, at Vellysten stiger, fortæres og slukkes hos den ene, naar den endnu næppe er begyndt at røre sig hos den anden, og at de begge bliver skuffede. Det er et tro Billede af hvad der vil komme til at foregaa mellem to unge, frie og fuldstændig uskyldige Mennesker. Men naar Kvinden gennem Erfaring eller Opdragelse har lært at kende de mere eller mindre slemme Følger af et Øjebliks søde Hengiven, da skælver hendes Hjærte ved Mandens Komme. Mandens Hjærte skælver derimod ikke; hans Sanser befaler, og han anlyder. Kvindens Sanser taler højt til hende, men hun frygter for at lytte til dem. Det er da Mandens Sag at sprede hendes Frygt, at beruse og forføre hende. Manden bevarer hele sin naturlige Trang til at lade sig drage mod Kvinden; en Matematiker vilde sige, at Kvindens naturlige Trang til at drages mod Manden staar i direkte Forhold til hendes Lidenskab, men i omvendt Forhold til hendes Frygt, noget der forklares af en Mængde forskellige Paavirkninger i vort Samfund, Paavirkninger, der næsten alle bidrager til at forøge det ene Køns Forsagthed og Varigheden af det andets Efterstræbelser. Det er et Slags Taktik, hvor Forsvars- og Angrebsmidlerne marscherer i samme Geled. Man har ophøjet Kvindens Modstand, man har nedværdiget Mandens Angreb, Angreb, der paa Otaiti vilde blive tagne meget

Vinen: Men det er ikke noget Blandværk.

Rosen: Nej, ikke Spor af Blandværk!

Faust: Hvad er I ikke Djævelskab, forgængelige Gøglebilleder?

Vinen: Jeg, et Gøglebillede!

Rosen: Jeg, Djævelskab!

Mikkel: Naa dadada! Det var Synd at sige!

Vinen: Jeg eksisterer jo!

Rosen: Jeg lever!

Faust: Fortæl det til andre, ikke til mig.

Rosen: Kom, indaand min Duft!

Vinen: Gab, drik mig!

Mikkel: Men saa lugt, Herre, drik!

Faust: Hold Kæft, Socialist!

Mikkel: Jamen, Herre ....

Faust: Ti stille, og ad Helvede til med Jer alle sammen. Her ud, I tomme Indbildninger. Bort, Skurk! (Han jager dem ud alle tre).

7de Scene.

Faust: Han begynder virkelig at kede mig med sine daarlige Indfald, Mefistofeles, med sine Aandekomedier og sine Operascener. Den er opdaget, Kære, den er opdaget! Vi er kommen ud over det, skulde jeg mene. Lad os være alvorlige. Det er nok bedst, at jeg giver mig til at studere igen. Lidt Hvile, lidt Efterlanke. Mine kære, kære Bøger!

8de Scene.

Mikkel (kommer ind igen): Jeg har ekspederet dem, Herre, de rare Mennesker.

Faust: Naa, er de gaaet?

Mikkel: Nej, Herre.

Faust: Hvor er de da bleven af?

Mikkel: Her, Herre. Ser De ikke, hvor det pynter kønt paa min Frakke? Det er Rosen.

Faust: Hvad for noget!

Mikkel: Og her i min Mave har jeg lagt Vinen. Se bare paa min Næse, hvor den skinner. Lugt en Gang til min Aande, hvor den dufter.

Faust: Fej, Drukkenbolt!

Mikkel: Det er ikke, hvad hun siger, Deres Husholderske, Madam Margrethe.

Faust: Hvad behager?

Mikkel: Hun siger, at Vinen og Rosen og jeg vi lugter godt alle tre. Og Beviset, Herre ....

Faust: Beviset?

Mikkel: Ja, Beviset er, at Madam Margrethe og jeg ude i Gangen, vi har lige ....

Faust: Hvad har I lige? ....

Mikkel: Ja, Herre, allurat som jeg har den Ære at forklare det ....

Faust: Og det tør Du ....

Mikkel: Jeg tør saamænd gøre det en Gang til.

Faust: En .... Gang ... til ...

Mikkel: En .... Gang ... til, Hr. Faust, Fuks, Fusk .... ja, rigtig, Fusk, som Grethe siger, mens hun siger noget andet om mig .... Farvel, Herre, nu løber jeg. (Han skynder sig leende ud).

9de Scene.

Faust: Lad os ikke bringe ud af Fatning af disse Lollebilleder for svage Sjæle. Arbejde! Studium! Lad os søge Livets Hemmelighed, hvor den findes, i Bøgerne.

Mikkel (i Kulisserne): Volsefnak!

(Tæppet falder.)

K.

Korsarens Central

— Vi er bleven anmodede om at oplyse, at Bladet Anarkisten udkommer endnu og kan faas hos Jul. Samuelsen, Fiolstræde 36, 3. Sal.

— Til flere. Tak for de gode Hilsener til Korsaren. Den bedste Tjeneste, man kan vise os, er at agitere for Bladet og dets Ideer.

I næste Nummer af Korsaren paabegyndes i Føljetonspalterne:

Ravachols Historie,
fortalt af J. J.

DØDE

Frk. Johanne Marie Weikle Jensen. Fhv. Former Andreas Chr. Løbler. Pens. Snedker i Marinen Harald Emil Damkjær. Arbejdsmand Niels Peter Jørgensen. Enke Karen Weldike. Fhv. Murerarbejder Søren Frederiksen. Partikulier Olsens Hustru Karen Marie. Vægter paa Københavns Garnisonssygehus Niels Andersen. Detailhandler Baldemar Anton Marius Sørensen. Fhv. Skibstømrer Carl Ferdinand Rudolf Petersen. Enke Sofie Vilhelmine Rasmussen. Grosserer Ankers Enke Anna Marie Christine, født Hansen. Sømand Christensens Hustru Ane Sophie. Fabriksarbejder Axel Vilhelm Olsen. Skomager Hans Madsen Bjerre. Fhv. reftmdigst Soldat Elias Madsen. Sømand N. Chr. Nielsens Enke Jacobine Vilhelmine. Detailhandler Ole Christiansens Enke Ane Sophie. Husjomfru Marie Sørensen. Inspektionsbetjent Arentzens Enke Julie Elisabeth, født Krummey. Ekspeditrice Mary Sørensen. Fiskehandler Thorvald Emil Kollehauge. Musiker Albert Chr. Emanuel Rasmussen. Frk. Marie Mathilde Bærentzen.

Anmeldte for Frederiksberg Birks Skifteret.
Enkefru Ane Møller, født Henriksen. Pens. Oberst Johan Christoffer Mielche. Arbejdsmand Peter Christiansen. Skomager J. Jessens Hustru Lina Henriette, født Rasmussen. Cyklesmed V. C. L. Petersens Hustru Emma Bertha Martha, født Sperleder. Fhv. Portrætmaler Just Jean Chr. Holm.

Redaktører:
HANS JÆGER og J. J. JPSEN,
sidstnævnte Ansvarhavende.
Trykt i C. W. Bærentzens Bogtrykkeri, Nørrevold 78. København K.

let, men som hos os er en Forbrydelse.

A: Hvorledes er det da kommet saa vidt, at en Handling h vis Maal er saa stort, og hvortil Naturen drager os med sin stærkeste Kraft: at den mægtigste, behageligste og mest brødefri af alle Glæder er bleven den rigest strømmende Kilde til Fordærvelse og Lidelse for os?

B: Uru forklarede det mindst en halv Snes Gange for Slibspræsten; hør hvad han sagde, og prøv paa at huske det:

Det er kommet saa vidt ved Mandens Tyranni, der har gjort Kvindens Besiddelse til en Ejendom.

Ved Sæder og Skikke, der har overlæsset den ægteskabelige Forbindelse med Forpligtelser og Betingelser.

Ved borgerlige Love, der har gjort Ægteskabet afhængigt af en Uendelighed af Formaliteter.

Ved Ordningen af vort Samfund, i hvilket Forskellen i Formue og Rang har skabt en Mængde „passende“ og „upassende“ Ting.

Ved en besynderlig og for alle Samfund fælles Modsigelse, idet et Barns Fødsel, skønt den altid betragtes som en Tilvækst i Nationens Rigdom, dog tillige som oftest og endnu sikrere betragtes som en Tilvækst i Familiens Fattigdom.

Ved de Herskendes Politik, der altid tager Hensyn til deres Interesse og egen Sikkerhed.

Og ved de religiøse Institutioner, der har knyttet Benævnelserne Last og Dyd til Handlinger, som er hævede over enhver Moralkritik.

Hvor langt er vi ikke fra Naturen og Lykken! Naturens Herredømme kan ikke tilintetgøres det nytter ikke at fortrædige det med alskens Hindringer; det vil vare ved. Skriv saa meget I vil paa Kobbertavler, at to Legemers Berøring med hinanden er en Forbrydelse; Menneskets Hjærte vil saares, naar det stilles mellem Eders truende Inskription og sine voldsomme Tilbøjeligheder. Men dette ukærvillige Hjærte vil aldrig ophøre at kræve sin Ret, og Hundreder af Gange i hvert Menneskeliv vil Eders skræmmende Bogstaver forsvinde fra vore Øjne. Skriv kun paa Lovens Tavler: „Du maa ikke æde Kødet af et Svin og ikke Kødet af en Grib. Du maa ikke kende anden Kvinde end din Hustru; Du maa ikke ægte din Søster“. Lad Straffene stige i Meningsløshed med Eders Forbud; bliv grusomme — men aldrig vil det lykkes Eder at udjage Naturen af Mennesket.

A: Hvor Nationernes Love vilde blive korte, dersom man bragte dem i stræng Overensstemmelse med Naturens! Hvor mange Fejlgreb og Laster vilde Mennesket ikke blive skaanet for.

B: Vil Du høre af vor Elendigheds korte Historie? Her har Du den: Der levede en Gang et naturligt Menneske; inden i dette Menneske anbragte man et kunstigt Menneske, og imellem dem opstod der en Borgerkrig, som varer hele Livet. Snart er det naturlige Menneske det stærkeste, snart kastes han omkuld af det moralske og kunstige Menneske; og i begge Tilfælde bliver denne sørgelige Vanskabning pint og plaget og spændt paa Stejle og Hjul, uophørlig stønnende, uophørlig ulykkelig, hvad enten den lever op i Begejstring for en falsk Ære, eller den slaas ned af en falsk Skamfølelse. Dog, der gives saa fortvivlede Tilfælde, at de kan føre Mennesket tilbage til hans oprindelige Ligefremhed.

A: Fattigdom og Sygdom, de to store Djævlebesværgere, ikke sandt?

B: Jo netop. Thi hvad bliver der da i Virkeligheden af alle de vedtagne Dyder? I Fattigdom mister Manden Angerfølelsen, i Sygdom mister Kvinden Skamfølelsen.

A: Jeg har lagt Mærke til det.

B: Men hvad Du maaske ogsaa har bemærket, det er, at det kunstige og moralske Menneskes Tilbagevenden følger Skridt med Gangen fra Sygdom til Rekonvalescens, og fra Rekonvalescens til Sundhed. Det Øjeblik, da Svagheden hører op, er ogsaa det, da den indre Krig begynder paany, og da næsten altid med Nederlag for den indtrængende Fjende.

A: Det er rigtigt. Jeg har selv følt, at det naturlige Menneske under Rekonvalescensen havde en skæbnesvanger Magt over det kunstige, moralske Menneske. Men sig mig, skal man da civilisere Mennesket eller overlade ham til hans Instinkt?

B: Skal vi svare rent ud?

A: Ja vist saa.

B: Hvis Du foresætter Dig at blive hans Tyran, saa civiliser ham; forgift ham saa godt, Du formaar med en naturstridende Moral; lad ham Lænker af enhver Art; sæt tusinde Hindringer for hans Bevægelser, vis ham Spøgelser, der kan skræmme ham, gør Krigen i hans Indre evig, og sørg for at det naturlige Menneske bestandig trædes under Fødder af det moralske Menneske. Men vil Du gøre ham lykkelig og fri? Nu, saa bland Dig ikke i hans Sager; der kommer uforudsete Tilfælde nok, som vil lede ham til godt og ondt; vær blot altid vis paa, at det ikke er for din Skyld men for deres egen, at hine kloge Lovgivere har tilhugget og haandteret Dig til den Du er. Jeg tager alle politiske, borgerlige og religiøse Institutioner til Vidne: undersøg dem nøje, og jeg skulde tage meget fejl, om Du ikke vil finde Menneskeslægten fra Aarhundrede til Aarhundrede bøjet under Aaget af en Haandfuld Gavtyve, der har tilladt sig at gøre sig til Herrer over den. Stol ikke paa den, der vil bringe Orden i Samfundet. At ordne, det er altid det samme som at gøre sig til Herre over andre ved at genere dem.

(Forts.)